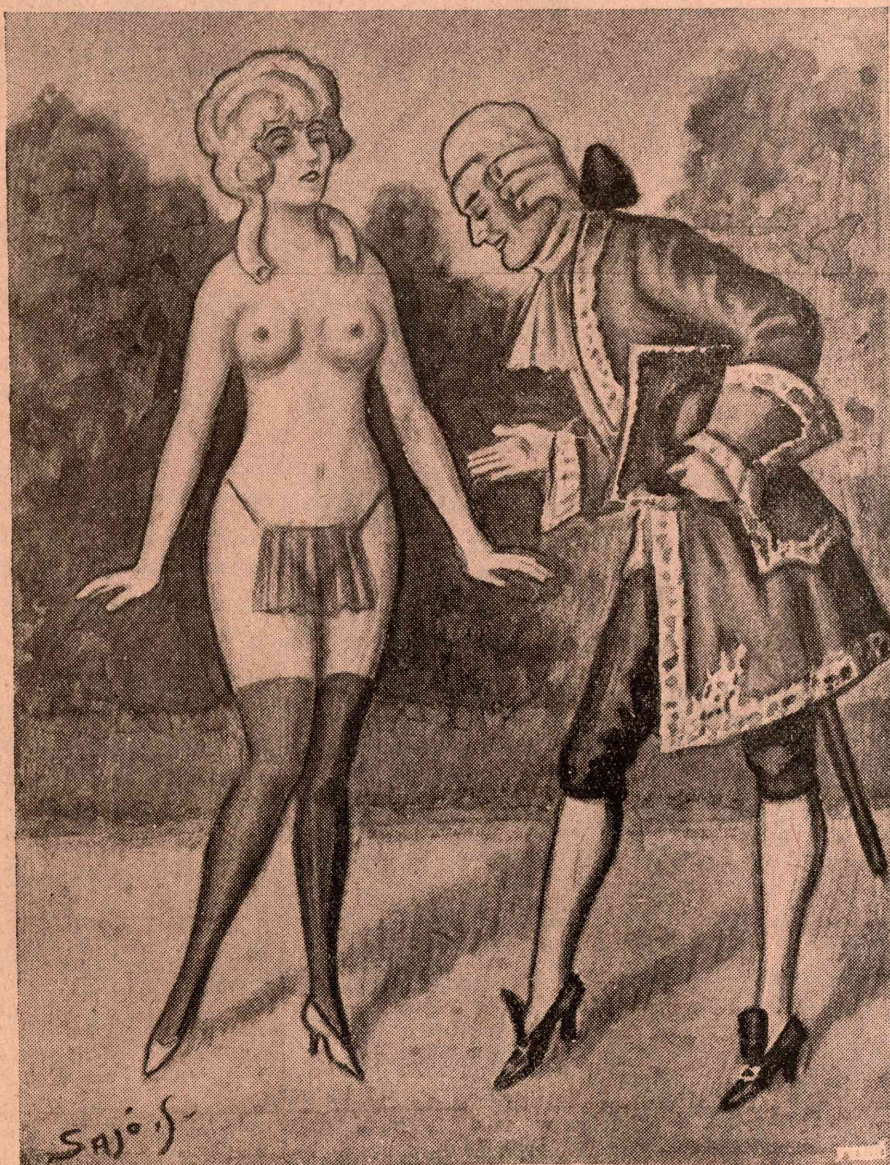

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVESZET • HALADÁS

Tévedés

Óh, asszonyom, de szeretnék az ön karjai
közt pihenni.

— Csak nem gondolja, hogy az én karjaim
közt pihenni lehet?

Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Zimisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámlító és Közgazdasági
bank r. t. fiókjá, Kosice (Kassa)

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lámkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Megszokhattuk már, hogy semmi sincs, ami állandó lenne. Az egész mindenség folytonosan vajudik, átala-
kul. Ezt az állandó változást, amit mi tréfásan „fejlődés”-nek szoktunk nevezni, csak egy dolog élte és éli túl: a szerelem.

A szerelem az örök. Volt is, de lesz is örökké, ameddig vagyunk és leszünk mi. Legfeljebb megnyilatkozásai-
ban volt más régen és más ma.

Hajdan a szerelmes ifju ideálja szemeiben kutatta, — hogy mit, azt sajnos nem tudom megmondani, de szolgá-
ljon erre nézve enyhítő körülményül, miszerint a leg-
nagyobb valószínűséggel ő sem tudta.

Ma? Szintén kutat a sze-
relmes ifju — de merőben máshol és még nagyobb va-
lószerűség szerint tudja is, hogy mit.

A régi jó világban sokat kívántak a lánytól: hűség, jó-
ság, szelidség, stb. Ma már szerényebbek az igények. Csak egyet kíván a szerel-
mes fiatalember: azt...

Szép idők voltak, mikor meg volt a fiu elégedve, ha megcsókolhatta ideáljának csak a kisujja hegyét is. Ugyan, melyik ideál lenne ma megelégedve csak a kis ujjal...?

Akkor minden lány való-
ban olyan volt mint egy-
egy angyal, ma már nem olyanok, ma már csak csi-
nálják az angyalt.

Volt eset rá a régi világ-
ban, hogy a lány képes volt évekig várni ideáljáért — ma már azt a rongyos kilenc hó-
napot sem bírja kivárni, már a harmadikban tesz róla, hogy ne kelljen mit várnia.

A régi szerelmesek kéz a kézben kiültek a holdfényes éjszakába, órákhosszat el-
nézve szótlanul a sötét hold-
világot. Ma már inkább a sötétebb, árnyékosabb helye-
ket keresik föl nagy elősze-
retettel az ifju párok és nincs türelmük végigülni azt az egy-két órát — lefeküsznek. Volt idő, amikor figyelmesek voltak egymás iránt, igye-
keztek egymás gondolatát kitalálni. Manapság már sok-
kal szórakozottabbak, néha még arról is megfeledkeznek, hogy hiszen ők még nem is férj és feleség...

Egyidőben a fiatalember

megnősült, a lányok meg férjhez mentek. A mai világ-
ban a fiatalember már csak benősülnek, a lányok meg legfeljebb férjekhez mennek. Régebben a hevülékeny if-
jont a szülői gondosság óvta, nehogy valami malheur érje a szerelem terén — ma már önállósította magát a drága csemete és sokkal biz-
tosabb s praktikusabb óv-
szert használ.

De azért mégis csak sze-
relem az ma is. Mert mint mondtam, a szerelem örök. Már úgy értem, a szerelem általánosságban. Mert ese-
tenként? Bizony nagyon ha-
mar vége van. Pár év, pár hónap, pár hét, pár perc... és leszáll... akarom mon-
dani elszáll...

Az uniformis

Malvin és a főhadnagy ur kettes-
ben üldögélnek a szobában. Gyuri időközönként bekukucskál a kulcs-
lyukon.

Mikor a főhadnagy eltávozik, Gyuri kérdőre vonja a nővérét:

— Malvin! Hát ha annyira sze-
reted az uniformist: miért engedted, hogy a katonabácsi levesse ma-
gáról?!..

A KRISZTIÁNYIAI DIÁK

Hans Jäger erotikus elbeszélése — Lapunk részére fordította: **Brandstädter Károly**

Ez az elbeszélés felejthetetlen élmény lesz azok számára, akik olvasták. Az elbeszélés központjában egy intelligens, fiatal diák és egy csodaszép prostituált megható, könnyes, golgothás szerelme áll. A befejező rész drámai erővel rázza meg az olvasó lelkét.

Tavaszi délután volt. Öt óra körül járhatott az idő. Egy szűk, az udvarra nyíló szoba divánján félig lehunytszemekkel, hosszában nyult el Jarman, a krisztianiai egyetem egyik diákja. A keze, amely egy kurta pipa agyaráát markolta át, lesiklott és bágyadtan csüngött a földre. A pipa kialudt. A kis szoba friss dohányfüsttel volt tele. A nehezen emészthető étkezés után úgy füstölt, mint egy skandináviai gőzhajó.

Megkísérlette egészen kinyitni szemeit, de a szemhéjai újra lecsukódtak fáradtan.

...Oh, bárcsak ne lenne oly fáradt!... Milyen szívesen menne el újra a lányhoz. De ez lehetetlen volt; ki kellett kissé pihennie magát. Hogy a fenébe is zabálhatott olyan falánkan?

Ah, milyen gyönyörű volt a nő!...

Akkor találkozott vele, amikor az iskolából jött. Ott állt a lány a kapu előtt. Olyan szép volt, hogy a diák összevonaglott, amikor meglátta. Es téován megállt, csodálattal bámulta, amíg a lány figyelmessé lett. Akkor már ő is nézte és mosolygott rá. Azt mondta: — Jöjj velem! — És tova ment.

Iskolakönyveivel a hóna alatt követte.

Egy sötét, függönyös, vörös-barna butorzatú, kedélyes kis szobába ért. Könyveit az asztalra dobta és a szoba közepén terpeszkedő hintaszékbe vetette magát. A nő lerakta kabátját, kalapját, a fiúnak ölébe ült és nagy, mély, barna szemeivel ránézett.

— Nincsen pénzem! — szólt zavartan a fiú.

— Nem is ezért hívtalak magamhoz, — mosolygott a fiatal leány.

— Hát miért?

— Tetszel nekem! Hát én tetszem-e neked?

— Hogy tetszel-e nekem? Te nagy lsten, hiszen olyan szép vagy mint a nap! — És vállainál megragadva, meg akarta csókolni. A lány azonban neveive kisiklott

előle. — De milyen szép fogaid vannak! — mondta.

— És magának is?

A diák átfonta karjait a nő nyakán, fejét magához huzta és megmutatta fogait. A lány ugyanugy tett. A csillogó, fehér fogsorokat egymáshoz tették, azután jóízűen nevettek és csókolózni kezdtek.

...A diák a lány mellét magához akarta préselni, de nem sikerült. Nagyon kényelmetlenül ültek a hintaszéken. Körülnézett; ágy nem volt sehol, de amott volt egy ajtó — és kérdően nézett fel a lányhoz. Az bólintott és mosolygott; követte a diák tekintetét és megértette.

Együtt mentek át a másik szobába, a fiú karjaival átölelte a lányt, aki fejét vállára hajtotta. Az ajtó be volt támasztva; a fiú lábával belökte és egy kicsi, kedves hálószobába értek; a sötét függönyök az ablak elé voltak huzva.

— Vessük le a ruhát is? — kérdezte a lány, amidőn az ágy előtt megálltak.

— Nem! — suttogta a fiú szendélyesen és megkapta a lány derekát, gyengéden az ágyra huzta és melléje feküdt.

— Szeretsz? — kérdezte halkan a leány.

A fiú szemeibe könnyek csillogtak és nem birt felelni. Fejét a lány fehér mellére hajtotta, mint egy gyermek. — Életemben még sohasem fordult elő, hogy egy nő, ily őszintén szerette őt.

Kimondhatatlan boldogságot érzett, és az a pár óra, amit a lány nál töltött, életének legszebb órái voltak. Érezni, hogy igazán szeretik... a lány gyönyörű szemeiből kiolvasni ezt... Ő, még soha eddig nem tudta, hogy ez mit jelent...

Lassan levetkeztette a lányt, egyik ruhadarabot a másik után szedte le róla, megcsodálta, megcsókolta és hozzája feküdt. Minden oldalról hozzásimult, fejét a lány tömött, fekete hajába turta, megint kibontakozott, még egy ruhadarabot vett le róla és újra

megcsodálta, újra megcsókolta és mindig újra a végtelenségig — átfűtve, kielégíthetetlen vágytól a gyönyörű nő iránt, aki őt szeretete.

És a lány csodásan, lustán és szerelmesen feküdt becézelései alatt, csak a fején simított át könnyedén és megpaskolta hátát és halkán magához szorította, amidőn a fiú a kéjtől megremegett.

A fiú újra kibontakozott a lány hajából; a lány pedig hirtelen hallgatólag lett és maga elé bámult. Jarman némán figyelte a gyönyörű nőt és megszólalt:

— Mire gondolsz?

A lány nem felelt azonnal.

— Mire gondolsz édes? — kérdezte újra.

Ekkor a lány feléje fordította tekintetét s alig hallhatóan felelt: — Terád gondolk!

Szemeiben bánatos, szomorú kifejezés ült.

A fiú nem felelt, csak nézte, nézte a lány arcát. És hirtelen nem tudta miért, szomorú lett.

...A hátán feküdt, feje a lány karjaiban pihent. Szemei előtt elkezdett minden táncolni. Kezével erőltlenül simította végig homlokát. Hirtelen sápadt lett.

A lány egy ideig lopva figyelte, azután homlokára tette kezét és félénken nézett a szemébe.

— Beteg vagy?

— Nem. Bizonyára csak muló rosszullét, mert ma még nem ettem semmit.

— Szegény fiú, — arcát kezeibe vette és úgy babusgatta, mint egy kis gyermeket, — persze, hisz igaz — éppen az iskolából jöttél. És én... hogy én erre nem is gondoltam... most haza kell menned és jól megebédelned.

A diák nem felelt, csak fejét támasztotta fáradtan a nő vállára és lezárta szemeit. A lány felugrott, meztelenül, ahogy volt és egy üveg sört kotorászott elő a szekrényből.

A fiú felnyitotta szemeit és nézte, amint a lány ügyes mozdulattal

az üveget. A fehér test fénylett a felhomályban... Te nagy lsten, milyen formák! Olyan karcsu és hajlékony és elegáns minden gömbölyűsége mellett!... És a haja!

A lány két nagy vizespoharat állított az ágynál lévő asztalra és töltött.

És oly tisztán és szüziesen állt a diák előtt, hogy a fiu nem is tudta elgondolni, hogy ártatlanság és bűn ennyire hasonlíthat egymáshoz.

— Igyál! — mondta szeretettel és odanyújtotta neki az egyik poharat, ő maga a másikat vette kezébe. A fiu felült az ágyban, mohón kiitta a sört és megint viszszafeküdt az ágyba.

Az ital felüdítette. A lány az ágy sarkán ült és figyelte.

— Izlett?

Igen, most egész jól érzem magam.

És a fiu tényleg jobban lett. Tekintete a nő fedetlen combjaira siklott. A lány elpirult, a lepedőt felhuzta magára, föléje hajolt és megcsókolta:

— Ha jobban vagy, úgy legjobb lesz, ha felkelsz, haza mész és máskor, mielőtt ide jössz, jól megvacsorázol otthon.

— Oh nem! Átfonta karjaival a lány nyakát és megcsókolta:

— Most távozzak tőled! Hisz már teljesen friss vagyok!

— Dehát légy okos, — felelte a lány, — nem akarnám, hogy beteg legyél és holnapra is kell valamit hagyni az erőből...

A lány felöltözködött. Csak alsóruháit vette magára; ő is pihenni akar, mondta és ráfeküdt a másik ágyra. Mikor a fiu készen lett, felkelt, hogy kinyissa a kaput. Az ajtónál a fiu szenvedélyesen a nyakába borult:

— Oh, úgy szeretlek! De ugy! De ugy! — suttogta.

— Egy édes kis fiu vagy! Jöjj tehát megint, de csak akkor, ha kipihtened magad.

Bucszásnál tiszteletteljesen megcsókolta a lány kezét, aki ugyan zsenirozva mosolygott; de a fiu nagyon is jól látta, hogy tetszett neki a kézcsók.

Amidőn Jarman hazaért és másnap felébredt, arra a norvégia-feladatra gondolt, amit meg kell neki írni... A norvégiai feladvány volt az egyetlen tantárgy, amivel szívesen foglalkozott. Ezuttal azonban egy kártékony regényről kellett volna írnia. A feladványt ugyan

csak nyolc nap múlva kell megcsinálni, de most kedve van a munkához és mindjárt hozzá akart látni. — Mert ő hozzája nem akart visszamenni! — legalább ma nem!

Leült és egy vázlatot írt arról az időről, amidőn először volt nőnél. A regényolvasás kártékony-ságához jobb illusztrációt nem is lehetett volna találni.

Eppen kész volt a zárattal, amidőn a vacsorát hozták szobájába és a további munkát vacsora utánra hagyta.

De amikor megvacsorázott és rágyújtott pipájára, már nem volt kedve a munkához.

Hátradült a széken és kinyújtotta lábait: Hm! mily unalmas mégis ily kis szoba!... Nem birt tovább ülni maradni.

Azonban hová menjen? Hisz őhozzá nem akart ma este menni...

Hányta vetette a dolgot, miközben szórakozottan nézett egy akt-fényképet. Majd hirtelen elhatározta magát, félrerakta a pipát és mégis elment hozzá...

Dobogó szívvel állt ajtaja előtt és halkán kopogott. A lány félig kinyitotta és kiszólt:

— Ki van itt?

— Én vagyok!

Ekkor hirtelen kinyitotta egészen az ajtót és a lámpafény a fiu arcára esett.

— Oh, te vagy? Miért jössz csak most?

— Nem jöhöttem hamarabb...

— Mert most már késő. Itt van valaki.

A diák nagy, csillogó szemekkel nézett a lányra, közel volt ahhoz, hogy könnyekben törjön ki és a lányt megint elfogta az a különös kedvtelés, ezt a gyereket birnia.

— Várj, — sugta halkán — el fogom kergetni. Várjál lent a lépcsőnél.

A diák lesietett és várt. Azután fent nyílt az ajtó, egy férfihang dühös káromlását hallotta, és akkor lejtött a lépcsőkön egy férfi és elment.

A fiu felsietett, átkarolta a lány nyakát és hálából sirt. A lány is meg volt hatva. Az áldozat által, amit érte hozott, még drágább lett számára.

— Az éjszaka nálam fogsz maradni, — mondta és lezárta az ajtót. Mindjárt le fogunk vetközni.

A fiu sem akart másképp. Bementek a kis hálószobába és magukkal vitték a lámpát. Az ágy

végén levő széken foglalt helyet a diák, a lány meg az ölébe ült és csókolt.

— Le akarlak vetköztetni, — mondta a lány. Nem szabad megmozdulnod!

És kezdte levelkeztetni, mint egy gyereket.

Akkor azt mondta a fiu, hogy most majd ő fogja vetköztetni a lányt.

— Természetesen!

A vetkezés pompás élvezetet nyújtott neki és számtalan becéztetés közben teljesen levetkeztette, míg végre aztán karjaiba kapta és az ágyhoz vitte.

Ő volt a legszebb prostituált a városban.

Egy hónapig Jarman rendesen jött, majdnem minden nap nála tartotta délutáni pihenését egészen estig és rendszerint még akkor is ülni maradt és erről és arról csevegett vele, miközben a lány fel-tűzte a haját és estére toilletet csinált. Néha éjszakán át is ott maradt. De ez csak az elején történt.

Ismeretségük utáni napokban ugyanis egy estén együtt ültek a vörös-barna divánon a két ablak közt és csevegtek. Jarman itt akart éjszakára maradni. De hirtelen kopogtak az ajtón s a lány azt monta a fiunak, hogy menjen haza ma, mert itt van valaki, aki látogatását már előre jelezte.

Jarman esdeklő tekintettel nézett rája, de nem segített semmi:

— Az istenit, lássa be, hogy neki élnie kell...

Hosszabb idő telt el, míg egyszer megint csak este látogatta meg a nőt.

A lány fogadta, de kijelentette:

— Nem maradhat sz ma éjszaka nálam.

— Van tiz koronám! — nyögte ki Jarman.

A lány ránézett:

— Ez kevés!

A fiu sápadt lett és majdnem sirva fakadt.

— Na jó, maradj itt, — kacagott a lány és megcsókolt.

— Vedd mégis, — mondta a diák és odatartotta a tizkoronást.

— Csacsi fiu! Tedd el a pénzedet. Neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem. Ami mi közöttünk van, ott nincs helye a pénznek...!

Jarman maradt, de este sohasem jött már el.

(Folytatás a 11-ik oldalon.)

PÁRISI SZERELEM

**Vér a hó alatt – Felbukkan a párisi szerető – Családi háromszög
Elad a szeretőm – Revolver és kancsuka – Ismét Párisban – A Szer-
elem Színháza – Feleségül vesz a lord – Bazaroff, az orosz szellem
Teréz nővér – Én is apáca leszek – Iszonyatos felfedezés – A bosszu**

„CSÖPPIKE“ szenzációs cikksorozata, mely a legizgatóbb és legbizarrabb írása szerzőnek.
Jelen cikksorozatunk a Párisban francia nyelven megjelent ugyancsak szerző egyik könyvéből
való. de a jelen időben szerző által átdolgozott, bővített sorozat. (Minden utánnymás tilos.)

De a kéz, mely az előbb még oly szilárdan tartotta a fegyvert, hirtelen rezegni és reszketni kezdett. Azután megingott és lehanyatlott.

Belenéztem a férjem szemébe és megértettem, mi történt vele. Ez az ember, aki évek óta a férjem, most látta először az én szépségemet és egyszerre tudatára ébredt a kincsnek, melyet a testemben birt.

És emberi, férji méltóságán, bosszun, fájdalomon, mindenem diadalmaskodott az én ragyogó testem.

A bosszuálló férfin erőt vett a vágy, fölébredt benne a férfi, az állat.

Odamosolyogtam a szemébe, pedig mennyire utáltam, megvettem azért, amit nem tett meg, amiért nem lőtt oda a szívem közepébe. Az én csábító mosolyom végleg kilopta a lelkét gyöngye testéből.

Odaomlott a paplag elé, kétségbeesetten zokogni kezdett és vad, örült csókokkal, vonagló szájjal kezdte csókolni a lábaimat.

Undorral tekintettem le rá.

És akkor a másik, az a még hiványabb, az én gyáva szeretőm előjött a hátam mögül.

Nem gondolt semmire, a saját gyávaságára, a helyzet undorító voltára, csak azt a hatalmas diadalt látta, melyet az én isteni testem aratott.

Ujjongó öröm, áhitat látszott az arcán, mintha csodát látta.

Elfogta a vágy, nem törődött többé semmivel. Odaomlott ő is a paplag elé és csókolni kezdte a másik lábomat.

Tudomást sem vettek egymásról, vagy ha igen, nem törődtek egymással. Fuldokolva esdeklek mindegyik a kegyeimért. Ott térdeltek a meztelen testem előtt. A férjem és a szeretőm. Választhattam közöttük!

Az undor, mely már már megfojtani készült, föl-szabidító zokogásban tört utat magának. Dühös könnyek folytak végig az arcomon. És mintha ez a zokogás tisztító zivatar lett volna, egyszerre fölszakadt lelkemről a köd, mely arra oly hosszú idő óta rámnehe-zült. Tisztán láttam mindent, ami az utolsó időben történt velem. Tisztán láttam, hogy nálam nyomorultabb teremtség még nem élt ezen a földön. Lenéztem a két undorító féregre, akiben e percben a nyomorúságom okozóit láttam. Pedig ők csak eszközők voltak, a főbűnös én magam voltam, az én szilaj, fékezhetetlen, megmérgezett, bűnös vérem. De nem lettem volna ember, nem asszony, ha nem bennük láttam volna egész nyomorúságom okozóit. Örült, szenvedélyes harag lobbant lángra bennem Ősi, vad gyűlölet lobogott fel a belsőmben. Vérbenforgó szemekkel néztem körül. Egyetlen gondolatom volt csak: a bosszu. Eszközt kerestem.

A paplag mellett egy hatalmas orosz kutyakor-bácsot pillantottam meg a földön. Tömzsi nyeléből hatalmas szíjágak eredtek. Minden szíjszálla kis éles, hegycsucsos ólomgolyók voltak belekötözve. Arra volt

készítve, hogy engedetlen kutyák hátát verje véresre vele a szívtelen kozák.

Leugrottam a pamlagról és megragadtam a korbácsot.

A két nyomorult nyöszörögve, esdekelve, térden kuszott utánam, csókolva a szőnyeget, ahol a lábom nyugodott.

Közéjük rohantam és megpörgettem a korbácsot, aztán lesújtottam. Nem néztem hova ütök, csak ütöttem, vertem, vad, eszeveszett démonisággal. Az arcuk elé tartották kezeiket, hogy szemüket ne érje az ütés, de nem védekeztek. Halkan nyögtek, sirtak, mint szűkülő kutyák. Ez a néma megadás csak még jobban nekivadított. Örültem csapkodtam vállait, a második csapás már föltépte a ruhát rajtuk, a bőrük fölrepedt és gözőlő vér szivárgott alá a szíjak által hasított keskeny sávokból. Az ütések csak úgy zuhogtak tovább, a testem már csupa vér volt a rámröccsönt vértől, a lábom vértócsában gázolt. A két férfi elájult a fájdalomtól, mozdulatlanul heverték a földön.

Megtántorodtam, kiejtettem kezemből a korbácsot és halk, rekedt sikollyal rogytam a földre.

Mikor magamhoz tértem ájulásomból, a két férfi még mindig kábultan hevert. Az undor csaknem hányásra kényszerített. Magamra kaptam a ruhámat, magamhoz vettem minden pénzemet és kirohantam, az ajtón, vissza se nézve. Kinn szakadt az eső, az ólmos víz élesen csapkodta az arcom, a sötét éjszaka ijesztő rémekkel fenyegetődzött, de én nem törődtem semmivel, csak rohantam bele az éjszakába, hogy menekülhessek. El ebből a városból, el az országból is.

De hova? Oda, ahol fiatalon éltem, ahol nincsenek gondok, el a világ közepébe, el Párisba, el!

*

Páris! Páris! Minek beszélek róla? Miért tép-jem fel a sajtó sebeket, melyeknek még behagadni is alig volt idejük. Ifjuságom tűnő mámora, a tavaszi himpor, az édes illatok ideje, a kifejtett szenvedély égő tüze, minden gyönyör, melyet szűrcsölhet asszonyaik és a pokolbeli kinok minden szenvedése, melyet végig szenvedhet asszonyi lélek: ez nekem Páris!

Ott éltem végig első tudatos szerelmi regényeimet, oda menekültem, futva, menekülve utált férjem és megrontó démonom, Hidvégi elől.

És most minek mondjak el részletesen mindent? Minek idézzem emlékembe újra, hány férfi karjába vettem magam vad cédasággal az uton, amig Párisba értem? És hány férfi karja ölelt a gyönyörök városában, a világ közepén, ahol más az élet, más az erkölcs, mint akárhol e földön.

Fiatal voltam, királynői testem legbujább illatában pompázott. Virág voltam, mely egyetlen, forró, szindus nyarárt éli.

Mohón velettem magam az élvezetek árába. Ma diák volt a szeretőm, szegényes hónapos szobája fogadta be királynői testem, holnap hercegi nyoszolya biboros függőnye csapódott össze habfehér vállaim mögött. Ma hideg felvágottat ettem farkaséhséggel, csillogó szemű, vágytól beteg művészi gyerek pár garasáért, másnap fejedelmi lakoma kincseket érő edényein hagytam érintetlenül a drága, ritka falatot.

Éltem a mának, leszedtem minden órának virágát és boldognak éreztem magam, nem tudva semmiről, nem eszmélve semmire a perc gyönyörén túl.

Kit érdekelne, ha sorra venném mind a kalandot, amelyet átéltem az évek hosszú során. Köteteket töltethetnék meg velük, érdekes olvasmány lenne. Nem egy közismert, nagynak tudott emberről tudok csinos kis históriákat. Államférfiak, világhírű művészek heverték a lábaim előtt. Es hány ocsmány, perverz, beteg ember köztük.

De nem teszem, nem akarok botrányt, nem akarok zsarolni senkit.

Két eseményt mondok el az én párisi életemből, kettőt, amely igazán megérdemli a maradandóságot.

Az egyik: a szerelem színháza.

Képzem, hogy töri a fejét mindenki e sorok olvasásakor. Szerelem színháza. Mi lehet ez? Olyan színház, ahol csupa szerelmes darabokat adnak? De hiszen ez valamennyi színházra ráillik. Mert hol a szindarab, melyben szerelem nincsen, sőt, amely nem főleg és kizárólag a szerelem körül forog.

Nos, a szerelem színháza nem ezt jelenti. Van egy színház Párisban, melyek csak a beavatottak tudnak. A születési, pénz és művészarisztokrácia. Ennek a színháznak a neve „A szerelem színháza.”

Sajátságos egy színház ez. Legelső sorban is nem a nagyközönség számára áll fenn. Nincs is benne semmiféle színházjegyzékben, még a legrejtettebb mulatók lajstromában sem. Erről a színházról még a párisi rendőrség sem tud semmit. Vagy legalább úgy tesz, mintha semmit sem tudna. A szerelem színházába nem lehet jegyeket kapni sehol, nincs senki, aki meg tudná mondani, hol van ez a színház. Ha kérdezősködni próbálsz utána, csodálkozó, értelmetlen arcok fognak rád bámulni. Hírét sem hallotta ennek a névnek senki, soha, nincs is ilyen nevű színház a világon, csak el akar bolondítani valaki.

Ha azután már Párisban élsz vagy egy eszten-deje és költesz pazarul, nem törődve a pénzzel, melyet szétszórsz magad mögött, egyszer csak valaki sugni fog neked valamit, olyan valaki, akitől legkevésbé várnád. Esetleg egy szép asszony, akinek a modora minden gyanun fölül áll és akivel a legjobb társaságokban szoktál találkozni. Vagy egy jó barátod, egy gyémántgombos, ragyogó mellvértű gavallér, akinek a nevét sem tudod, de akivel szintén csak a legjobb társaságokban szoktál találkozni.

Tehát ez a rejtélyes valaki, tudodra adja, csak úgy szép halkan, suttogva, hogy ő igenis tudja, mi ez a szerelem színháza, azt is tudja, hol van, azt is hogyan lehet jutni oda. Igaz, hogy egy kissé drága mulatság, de te nem sajnálsz a pénzt és ez egyszer igazán nem fogod megbánni.

Kíváncsiságod föl van keltve és most tovább kérdezősködsz attól a bizonyos valakitól arról a színházról, melyet Párisban a szerelem színházának hívnak és amelyről itt jelenik meg először igaz leírás.

Én vagyok az első, aki hüen és pontosan elmond, milyen a párisi Szerelem színház. Illetékes vagyok mindannak az elmondására, amit elmondok, mert — én szerződöttem színésznője voltam a szerelem színházának.

Az a bizonyos valaki tudodra adja, hogy a szerelem színházában, magát a szerelmet mutatják be. Többet nem mondhat, de érts a kevés szóból. A szerelmet, a szerelem munkáját mutatják be előtted.

Kérde a mulatság árát és — bármi pazarló vagy is különben — meghökkensz annak hallatára.

A szerelem színházában egy belépő jegynek az ára 300 arany frank.

Bármilyen különös a dolog, éppen különösségénél fogva annyira fogja izgálni fantáziádat, hogy végre is hajlandónak mutatkozol megadni a borsos árat az egy esti élvezetért.

És akkor ez a bizonyos valaki hoz neked egyik estére egy meghívót, melyen tisztelettel meghívnak, oda van írva világosan a neved is, hogy téged magadat hívnak meg. Páris egyik legelőkelőbb uccájának egyik gyönyörű magánpalotájába, melyet kívülről már Isten tudja hányszor megbámultál.

Szól pedig a meghívó — valami nagyon érdekes tudományos fölolvasásra. Kezdeté este 10 órakor. Oda van írva az amerikai, vagy német tudós cifra neve is, aki értekezni fog, teszem azt, az őskori állatoknál előforduló emésztési zavarokról, vagy a napfoltok színváltozásának behatásáról az emberiség kedélyállapotára és a zöldgyík farkának mozgására, mint okozati összefüggésben levő természeti tünetényekre. Belépti díj nincsen.

Mindenesetre bámulni fogsz, de ha már benne vagy a játékban, belemegy jobban is. Ellátogatsz a fölolvasásra. Libériás inasok fogadnak, átveszik, figyelmesen elolvassák a meghívódon levő nevet és olyan vizsgálatnak vetnek alá, mintha csak az ezüst evőeszközöket félténék tőled.

Végre átestél a vizsgálaton is, úgy látszik, igaz embernek találtattál. Egy inas fölvezet az emeletre. Itt, csak úgy véletlenül, elibéd vetődik egy kis kopottruhájú, hajlongó öreg emberke és egy kis fémlapocskát ajánl megvételre. Az ára 300 frank.

Már sejtetted a dolgot és lefizetted az összeget. A kis öreg eltűnik. A nálad maradt fémlapocskán csak egy szám van és egy gyönyörű asszonyalak körvonalai. Hirtelen melletted áll egy másik szolga. Mély meghajlással átveszi a kis fémlapot és vezetni kezd, folyosón, termeken keresztül össze-vissza, le-föl, vagy 15 percig. Már azt se tudod, abban a házban vagy-e, amelybe bementél, mert közben, mintha átjáró folyosón vezetnek volna keresztül. Már türelmetlenkedni kezdenél, amikor a vezetőd egyszerre megáll.

Cirádákkal borított fal van előtted, a fal félkörben hajolva tűnik el jobb és balfelől. A szolga megnyom egy kis cirádát és a falban félrecsuszlik egy eddig láthatatlan kis vasajtó.

A szolga némán int és te belépsz, az ajtócska nesztelenül becsukódik mögötted.

Parányi fülkében vagy. Teljes sötétség, csak előtted látszik a falban egy másfélarasnyi világos hely. Ez a nézőlyuk. Egy kényelmes bársonyszékre bukkansz, s amint beleül, éppen kilátsz a nézőlyukon.

(Folytatjuk.)

A kis pikáns Dudus

Lapunk részére írta: „Csöppike”

1.

A ház, amelyikben történetem kezdetét veszi, tipikus bérpalota. Van sok lakója, sok örömet és még több bánatot rejt magában...

A harmadik emeleten többek között lakott Vajda Aladár feleségével és két leányával, a tizenhároméves Fridával és a tizenötéves Borissal, akit azonban „Dudus” néven becézgettek a szülők...

Vajda Aladár nagyon szerette a nőket. Szerelmei szépen megfértek egymás mellett, az egyik ki sem hült és már fellángolt egy másik...

A feleségét nagyon szerette, de az nem akadályozta meg abban, hogy sűrűn kijárjon a külvárosban lakó kedveséhez, akinek szépen berendezett egy szobát és úgy tartotta, mint a feleségét. És hamarjában nem is tudta volna megmondani, hogy melyikhez vonzódik jobban, a „törvényes” feleséghez, vagy a „kitartott” szeretőhöz...

Két leányát roppantul szerette. Különösen a nagyobbikat, aki egyre fejlődött, szebb lett. Néha szinte elfelejtkezett arról, hogy ő ennek a csinos leánynak az apja. Mintha veszedelmesen hasonlítana Dudus azokhoz a fiatal lányokhoz, akiket Vajda Aladár oly korán fosztott meg ártatlanságuktól. És nagyokat sóhajtott. Különös mód zavart lett, ha lánya testéből többet látott meg a kelleténél, este a vetkezésnél, vagy éjjel, amikor hazajött és átment a gyerekszobán. Ilyenkor allattomosan rápislantott Dudus ágyára. A lány hosszan elnyulva pihent és fejlődő kebléről sokszor csuszott le a hófehér takaró. Ilyenkor Vajda az ajkába harapott és hevesen, gyanus sietséggel igyekezett hálószobáját elérni.

2.

Dudus csöppet sem volt oly ártatlan, amilyennek a szülei tartották. Mert a szülők ebben a tekintetben nagyon rövidlátók. Dudus nem tartozott a semmitsejtő naiv libuskákhoz, sőt néha tulérezékenyen ébredt tudtára annak, hogy van valami különösen kéjes érzés abban, hogy ő lány. És ez különösen akkor villámlott át testén

vérkorbácsolón, amikor éjjel hirtelen felébredt és tagjain csak a a könnyű ingecskét meg a batiszbugyit érezte. Ez a jóleső meztelen érzés igen gyakran késztette arra, hogy testét teljesen feltakarva feküdjön ágyában. És néha félórán át feküdt meztelenül az ágyán és csak a hideg levegő meg a lassan beálló fáradtság vitte rá, hogy megint betakaródzon.

Dudus unokabátyja egy romlott, durva kamasz volt, akinek már sok dolga akadt mindenféle söpredék növel. Eljárt a nyilvános házakba és vén skatulyák után mászkált.

Ez az izzig-vérig szeretkezésre alkotott fiu nagyon elrontotta a szép és okos Dudust. Ha egyedül voltak a szobában, — a szülők feltűnő gondtalansággal hagyták magukra a gyermekeket, — a fiu illetlen élceket mesélt a feszülten figyelő Dudusnak, aki előtt lassanként felnyílott a nemi élet világának minden teoriája. És a kamasz nemcsak szóbelileg adta elő a lassan rontó mérget, hanem illetlen gesztusokkal támasztotta alá magyarázatait. És amidőn egyszer észrevelte, hogy a lány szemei tulélénken kezdenek fényleni, durván röhögve vetkőzött le a lány előtt. A lány szimatoló orral, tágravált szemekkel, pihegő kebelével adta magát oda a még nem látott szenzációnak, hogy elfelejtkezett minden beoltott, obligát szeméreméretől. Túrte, hogy a fiu trágáran tapogassa, markolja idomait, sőt az annyira jól esett neki, hogy önként csatolta fel derekán az apró bugyit...

Szerencsére léptek hallatszottak kint és a két fiatal, egymás meztelenségébe bomlott teremtés lázas sietséggel kapták magukra ruháikat.

3.

Azon az estén Dudus felizgatott kedélyállapotban tért pihenni. Rettenetes csiklandozó érzések zaklatták. Ide-oda hánytorgott ágyában, becsavarta magát paplanába, majd meg feltakarta testét. És a sok fejtörő eszmemenetek között arra a perverz elhatározásra jutott, hogy így elnyulva, meztelenül fekve fog maradni, amíg az apja hazajön.

Egy jó óra telhetett el így várokozásban. A ruhátlan Dudus kéje a legmagasabb fokon állott. Léptek közeledtek a gangon, a kulcs megcsikordult a konyhaajtón. Most megy át az előszobán. És... és most... most nyit be a lány hálószobájába. Dudus erősen lehunyta szemeit, dacosan összepréselte vérpíros szájacskáját és úgy kinyújtotta testét, amilyen feszesen csak tudta. Mély lélekzessel imitálta az erős alvást...

Gyufa sercent és az apa szemei rátévedtek gyönyörű gyermekének fehér, fiatal testére. A lány úgy nyult végig a takarón, mint egy fekvő akt modell. Az apa ajkait harapdálta kegyetlenül és közelebb lépett a leányához. Az ifju, izmos test ingerlő illata elkábitotta és száját a lány mellére tapasztotta. Dudus kissé megvonaglott, mert kibírhatatlan volt az a kéj, amit a forró férfiszáj okozott neki. Aladár tenyerével óvatosan körülsimogatta a lány vonalait. Dudus meg sem mozdult, csak belsejében háborgott, forrt a vér. Az apa szelidebb lesz. Szeliden megpaskolta a lány domboru csipőjét. Dudus összerándult és hirtelen tágra nyitotta szemeit. A kis ravasz úgy tett, mintha csak most ébredt volna fel és pokoli kéjtelgesséssel élvezte apja zavarát.

— Hazajöttem és takaratlanul találatlak! Nagyon nyugtalan almaid lehettek. Nos, takard be magad és aludj! Servusz!

— Szervusz! — mondta Dudus szégyenteltetve és afektálva bujt a paplan alá. És csakhamar mélyen elaludt a kis gonosz...

4.

Dudust utóbbi napokban erősen követte egy diák. A fiu ott leselkedett rá a sarkokon, amerre menni szokott. És a lány pokoli módon izgatta a fiut. Mint egy kitanult kokott emelgette rövid szoknyácskáját, ha egy vitzócsát át kellett gázolnia. Megjegyzendő, hogy akarral választotta a vitzócsákon át vezető utakat. És a fiu kiszáradt torokkal szemlélte a kivillanó intim bugyit, a gummiharisnyakötőket és a feszes fekete fodorharisnyákat.

Dudus hátranézett. A fiu pár méter távolságból követte. A lány hirtelen belépett egy kapualjba, telemelte derekáig a szoknyát és

ugy tett, mintha megigazítaná bugyiját. Ekkor a fiu is elérte a kapualjat és félénken benézett. A vére az arcába szökött, amikor látta a lányt a kényes pozícióban. És Dudus lángvörös arccal hevesen leeresztette a szoknyát. Halkan sikoltott.

5.

Az iskolában feltűnően fogdosta Dudus a lánytársai testét. Illetlenül, mintegy véletlenül, emelgette szoknyájukat és démonian mulatott zavarukon. Avagy forró játékban hirtelen magához préselte egyikét-másikat és élvezte tagjuk rugalmasságát, vad vergődésüket. Szinte magára feszítette őket, oly szorosan, hogy alig kaptak levegőt. És mosolygott, amikor rendbehozták gyűrött ruháikat, zihált hajukat.

— Ugy viselkedsz velünk szemben, mintha fiuk lennénk. Te előtte nem is mernék meztelenre velközni! — mondta az egyik feltűnően csinos társnője, amint egyedül voltak egy kis zugban.

— Nem mernél? Pedig én szeretnék amugy istenigazában látni! — lihegte Dudus buján. Nézd itt senki sincs.

És szemérmetlenül fogdosta a másikat, aki hisztérikus visitással szökött meg e nem várt támadás előtt. És ettől a naptól kezdve félénken elhúzódtak közeléből a többi lányok.

6.

Az egyik tanítónőnek fülébe jutott e dolog. Ez a tanítónő arról volt nevezetes, hogy nagyon erős mértékben kultiválta a nádpálca rendszert. Ép Dudus volt az, aki azt terjesztette, hogy az illető tanítónő szadista.

Most ez a nő hívta magához a tanári szobába. Ott ült két globusz közt, duzzadó tagokkal, élvezeg arccal.

— Dudus, magáról igen szokatlan verziók keringenek!

Dudus kihívóan nézett a tanárnőre, aki azonban zavartalanul és látható élvezettel folytatta a beszédjét. Szinte rága kéjelegve a pikáns horderejű szavakat:

— Dudus, maga meztelenül mutatja magát a lányoknak és erénytelen támadásokat kísérel meg ártatlanságuk ellen. Ez láthatólag különös, jóleső érzeteket vált ki magából, nemde?

Dudus érezte, hogy a tanárnőt

mindez nagyon érdekli. Ép ezért ő is belement a kéjes, de kényes eszmecserébe.

— Hogyne, mert valami utólréhetetlen gyönyör számomra a tudat, hogy testem meztelen. És én nem tudok ellentállani és

A tanárnő előkapott egy nádpalcát és térdére hajlítva a lányt, fellebbentette hátáról a szoknyát.

megfeszítette fenekén a bugyit és sűrű rajokban zudultak fenekén a vesszőütések. Amig mindketten kifáradtak.

— Elég volt! — lihegte a tanárnő és megcsókolta a hálásan hozzásimuló Dudus száját.

Holnap ilyenkor jöjj megint! És ettől a naptól kezdve Dudus volt a tanárnő kitüntetett kedvence.

H a l á l a h a v o n

Lapunk részére írta: **Krauzer Imre**

Lakodalom volt a bojárkastélyban. A menyasszonyt várták az állomáson és onnan tarantaszban utaztak haza. A fehér, kemény, napfényes hómezőn. A kastély előtt töméntelen szánkó csoportosult.

Vad vágatásban jöttek az állomásról, győzelmes ügetésben, mint egy csomó viharadár, ostopatogással. Egyik szán a másik után állt meg a márványlépcső előtt; ujjongva emelték ki a hölgyeket, ezüst sarkantyupenyés mindenfelé. És fel a lépcsőkön lobogó köpenyeggel. És az utolsó ezüst veretes szánkón kócsagtollasan lépett le Constantinescu, karján a menyasszonya.

Igen, Constantinescu mindennél ott volt. Ő sem részegedett előbb le a vendégeknél és ujjongott és üvöltött. Aztán jött a lakodalmi tánc, ritmikus dübörgés vette kezdetét, mintha maga a föld is gözölgött volna. És a csillagosan villogó légbe belépett Constantinescu, a ház ura, magas lakkcsizmákkal, zsinóros prémkabátban, aranszemekkel és koromfekete hajjal és kezében magasra emelt pezsgős pohárral a menyasszonyát, Sylviát éltette. Aztán földhöz verte a poharát. Elsiklott vendégei előtt,

mint egy árnyék és kereste menyasszonyát, aki már hosszabb ideje eltűnt.

És nem találta sehol. Sehol. Átkutatta az egész házat. Egyedül, meri senki még nem sejtett semmit. Mindig tovább. Minden termet. Végre a cselédek és béresek kamráit is.

Egy ajtót felszakított sarkaiból, hogy a falnak csapódott. Nedves bárányszaga, metsző szaga. Az ágyhely szíjzsírszámai között egy béres rajta feküdt Sylvián, a menyasszonyon.

Constantinescu meztelenül, úgy ahogy voltak, egymáshoz kötözte őket a szíjjakkal. A szokásos büntetése házasságtörőknek. Aztán éles korbáccsal végigvert a két összekötözött testen. Sylvia farán felrepedt a bőr. Teste lilomfehéren pihent a béresen. A férfi szemei vadul forogtak. És aztán kivonszolta őket a csillagos éjen át egy jégbarlangba, és kitette őket a hóba. A téli éjszakába. És puha hó kezdett hullani. Mind a ketten segítségért ordítottak. Constantinescu arcán megvető mosoly fagyoskodott. És eltorzult gyűlölettel visszament a kastélyba. És a hó monotonan hullt...

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cípbűzletében,

Munkás-Othton

(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka!

A két lány

— Eredeti fordítás. —

A két lány sietve felöltözködött, Lajos lekísérte őket a lépcsőn és világított nekik villanyos zseblámpájával a sötét kapualjban.

A lányok még egyszer kezet fogtak vele, azután eltűntek az éjszakában. Lajos visszament szobájába. Barátja, Alfréd éppen ujrátöltötte a poharakat.

— Pompás kis nőcskék voltak, honnan szerezted őket?

Lajos rejtélyesen mosolygott.

— Szereztem őket... Olly varrónő, de olyan tudod, aki már sok pénzt keresett életében — csak varrásból nem...

— És a másik? Ella? Nagyon csendes, szolid lánynak néz ki, szeretnék vele egy kis állandó viszonyfélét. Tudod, egészen az én zsánere... Széles, finom...

Lajos nevetett, Alfréd bosszusan nézett rá:

— Mit nevezsz?

— Semmit... csak azt akarom mondani, hogy az Ellával nagyon könnyen kezdhetsz viszonyt... várj csak, meg is mondom hol lakik... tudod, ott a Pragerstrasse sarkán, az a ház...

— Ott lakik?... És ő is...

— Nem. Csak gazdaasszony...

Alfréd medsemmisülten nézett maga elé és egyre csak azt ismételte:

— Hát odavaló... hát odavaló...

A két lány hallgatagon ment egymás mellett az éjszakában. Lépteiktől kongva visszhangzott a csendes ucca. A szőke törte meg a csendet:

— Miért siet?

— Nagyon sok dolgom van... — szólt kurtán és komolyan a barna. A másik elcsodálkozott:

— Hát hogy lehet az, hogy éjjel is dolga van?

— Olyan a foglalkozásom...

— Mi a csoda, hát hol van maga, miféle üzletben — kérdezte most már kíváncsian a szőke.

— Várjon csak, érjünk a Pragerstrassera, ha a sarokra érünk, megmutatom magának.

Olly fölkapta a fejét... Ismerte ezt a vidéket. Gyors tekintetet vetett társnője nyugodt arcára.

Átvágtak a köruton, a kereskedelmi csarnok nagy oldalszárnya mellett is elhaladtak. A Pragerstrasse torkolatánál hirtelen megállott Ella. A közeli sarkon egy magányos, eme-

letes ház állott, rajta gyér világítású lámpás pislákolt, kiemelve a házat a mellette düledező sok apró házíkö közül. A lány rámutatott:

— Ott van, Olly kisasszony, a mi üzletünk...

A szőke visszariadt:

— Az nem lehet... na, ne tréfáljon...

— Nem tréfálok. Én gazdaasszony vagyok ott.

— De hiszen az...

— Na és?

Olly egyre növekedő borzalommal nézett rá.

— Igazán ott... és...

— Igen... Na, jóéjszakát Olly

Zsuroznak Tövisen

Sok minden történik Tövisen. Jó kicsi hely ez. Például hetenként kétszer zsúr van. Szerdán és szombaton.

Legutóbb a doktoréknál volt zsúr és az ifjú gavallérok nagy áradással vették körül a ház asszonyát.

Az egyik feltűnően kitart a ház asszonya mellett és a következő bókkal tisztelte meg:

— Ugy néz ki, nagyságos asszonyom, mint egy pompás orchidea.

— Érdekes, — felelt mosolyogva a ház asszonya — ugyanezt mondta nekem az elébb Elemér is...

— És nagyságos asszony elhitte annak a csirkefogónak? — kérde a zsúrfiu dühösen.

Ez is egyik zsúron történt.

A társaság egy elismert szép asszonya megkésve érkezett a zsúrra. Ahogy belép, a ház urnője sugárzó arccal siet hozzá:

— Szervusz drágám, jó hogy jössz — és össze-vissza csókolta, — mert éppen te forogtál a szőnyegen.

A szép asszony ismerve a tövisi zsúrtársaság erkölceit, mosolyogva kérdi:

— És mondjad szívem, egyedül forogtam a szőnyegen, vagy másodmagammal?

„River”

Elvállaljuk bőrdöngők, autókofferek, utiecesszerek, ridikülök, pénztárcák és minden szakmába vágó dolgok rendelés utáni készítését, alakítását és javítását olcsón és pontosan.

„SÁRGARIGO”

Legkellemesebb kirándulóhely! Erzsébetvárosi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

kisasszony, nekem sietnem kell, még sok dolgom van.

Olly gépiesen érintette oda ujjai hegyét a feléje nyújtott kézhez.

— Jó éj... — de nem fejezte be a mondatot, mintegy föleszmélt, ránézett arra a házra, az előtte nyugodtan és minden szégyen nélkül álló lányra, hirtelen visszarántotta a kezét és elkezdett futni.

Ella utánanézett.

Félig gondolkozva, félig szánakozva, egy nagyon keveset csodálkozva azután elindult az ő kimért, határozott lépteivel és becsengetett azon a kapun.

PÉK DEZSŐ.

Barátnők.

Szőke Gizi és Fekete Gizi nagyon jó barátnők voltak.

Fekete Gizi férjhez ment és a mézeshetek elmúltával zsúrt adott, melyre legjobb barátnőjét, Szőke Gizit is meghívta.

Mikor már minden ismerőst elszólták, Szőke Gizi kipirulva, csillogó szemmel kérte barátnőjét:

— No, meséld el, hogy történt?

Alig vártam, hogy megkérdezzek.

— Miről, kedvesem? — kérde ártatlanul a Fekete.

— Miről?! Hát a nászéjéről...

— A nászéjszakámról? — mondta elgondolkozva Fekete Gizi és szelíttve folytatta:

— Tudod édesem, nem történt semmi más a nászéjemen, minthogy bevallottam férjemnek a multamat.

— Ne mond! — szörnyülködött a Szőke, — ki sem mondhatsz, mennyire irigylem a bátorságodat és az — emlékezőtehetségedet...

Buttyán Vilus.

Egy-, két-, három- és négylámpás **Rádió-készülékek** gyönyörű kivitelben, bámulatosan erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Bőrdöng, bőrdöngő és linoleum feldolgozó vállalat TIMISOARA, II. Str. Dacilor (Fő ucca) 24.

Hideg és meleg ételek, állandóan a legizletesebb menü, pompás fajborok, polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Adám Mátyás vendéglős

A krisztianai diák

(Folytatás az 5-ik oldalról.)

Egy délután, amidőn el akart menni, a lány elmesélte neki, hogy másnap Stockholmba fog utazni.

— Mennyi időre?

— Egy-két évre!

Egészen kétségbe volt esve. Mi lesz belőle önélkü? Hová menjen? Mibe kezdjen majd?

Oh, majd csak fel fogja magát találni.

— Vársz valakit ma este?

— Igen!

— Tehát soha többé?

Közel volt a siráshoz, de legyőzte magát.

— Igen, igen, — mondta, — köszönet azért a sok... — nem találta a helyes szavakat, csak megfogta a kezét és sirt...:

— És ha százéves leszek, sosem felejtsem el a napot, amelyen megismertük egymást... Adieu!

És visszavonta a kezét, elfordult és menni akart, hogy ne lássa a lány a könnyeket, amelyek pattakoztak szemeiből. De a lány látta a könnyeket. Megfogta a fiu karját és nyakába borult, lecsókolta a könnyeit:

— Nem! Nem! Mégis maradj nálam az utolsó éjjelen, te vagy az első, aki engem igazán szeret.

Akkor elutazott.

Jarman pár napig otthon maradt és gyászolt. Később azonban megint kezdett asszonyokra vadászni, és nemsokára a lány számára már csak egy fájdalmas emlék maradt.

ELLY KALANDJA

— Eredeti fordítás —

Elly végtelenül szégyelte magát. Egészen magára huzta a paplant, csak feje és két győryörű szeme látszott, melyekkel zavartan nézett a férfire. Még mindig nagyon szégyelte magát, pedig semmit sem látszott belőle. De az a tudat, hogy ő most ágyban van, felöltözetlenül, egy kis ingben és hogy a férfi is tudja ezt, ez kergette a pirosságot az arcába.

Nehezen birt a férfire nézni. Valamilyen különös dolog ez, hogy az egész testen tulajdonképpen a szem az, ami él, ami érez. Ha egészen meztelenül feküdt volna az ágyon, de szemeit eltakarta volna: nem szégyelte volna magát. De így betakarva is szégyenkezett, mert érezte, hogy a férfi tekintete belésimul az övébe.

A férfi csak mosolygott zavarán és egyre közelebb jött, azután leült az ágya szélére. Elly a paplaron át érezte, hogy erős, izmos teste hozzásimul és valami különös borzongás szaladt végig rajta. S a férfi nem is csinált neki semmit, csak ott ült az ágya szélén és még mindig csak ránézett, mégis még magasabbrahuzta a selyempaplant és könyörögve, remegve szólt hozzá:

— Jaj... ne...

A férfi közelebb hajolt hozzá és megsimogatta tüzelő arcát, a haját,

a szemeit, Elly behuntya azokat és a paplan alatt megvonaglottak, kinyújtózkodtak forró tagjai. A férfi pedig beszélni kezdett:

— Hát mit félsz tőlem?... Nem csinállok én neked semmit... csak látni akarlak... olyan szép lehetsz, olyan fiatal, olyan tiszta vagy... látni akarom hófehér nyakadat, gömbölyű vállaidat...

Gyöngéden lehuzta róla a paplant, előbukkantak finom, hófehér vállai. Nem tudott neki ellenállni, behuntya a szemét, szűz halmái erősebb emelkedésbe fogtak és ismét átborzongott rajta valami különös, eddig nem ismert érzés. A férfi vad lett és belémarkolt vállaiba:

— Elly... Elly...

A lányt lázas forróság öntötte el, beléragadt a férfibe és belékarmolt:

— Jaj... ne... ne...

De az egyre erősebben fogta a vállát:

— Elly... Elly... Elly kisasszony...

Elly hirtelen fölriadt. Gyorsan körülnézett és fölült ágyában. Künn már szürküllött az esős, borus reggel, Erzsi állt előtte, a szobalány és elengedve vállát, még egyszer odaszólt hozzá:

— Tesség fölkelni, Elly kisasszony, már késő van...

Pék Dezső.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárany-uca 21. sz.

készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.

40

Javításokat soron kívül elintézik

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliumtej-krémet

Lilium-pudert

Liliumtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Iskolás lánytól kalandornőig

Eredeti kézirat — Írta: „Csöppike“

I.

Már születésemtől valami balcsillagzat lebegett fölöttem. Életem másnak az életébe került. Az a másik pedig az anyám volt.

Nem ismerhettem őt. Mondják, hogy szelíd, csendes, áldott teremtes volt.

Talán, ha élve marad, nem történik meg mindaz velem, amit el fogok beszélni.

Atyám zord, kiméltlen volt irányomban. Amikor még egész kislány voltam, folyvást fülemből csengtek gyakran megismételt szavai: „Odébb, kiállhatatlan fattyú!“

Amikor nagyobb, idősebb és kíváncsiabb lettem, néha reggel a hajamnál fogva tépte ki remegő testemet az ágyból, letépte fiatal, fejletlen tagjaimról a bugyit, meztelen keblemnél fogva leszorított a puha párnák közé és nadrágszíjának csattos végével végigverte érintetlen, szüzies meztelenségű alakomat.

— Te tettél engem szerencsétlenné! — sziszegte fogai közül és erőset vágott a karcsu, formás ülepemre.

— Te teszel engem szerencsétlenné! — zizegett át agyamon és összepréselt ajkakkal türtem a fájdalmas csapásokat, amelyeket apám testemre mért.

Lehet, hogy igaza volt mindkettőnknek.

En megfosztottam őt szeretett nejétől. Ő megfosztott engem a szülői szeretettől. Nem éreztem soha az anyai kebel áldásos melegét.

II.

Később atyám megnősült s együtt gyűlt tovább a mostohámmal.

Második felesége gyönyörű szép asszony volt, de engem sohase szeretett. Aggódó, irigykedő szemekkel figyelte fejlődésemet. Látam, hogy gyűlöl, hogy féltékeny reám és szeretne lerázni a nyakáról.

Egy kora reggel ép akkor ért a hálószobámba, amidőn a tükör előtt álltam alsóruhámban és csodáltam magam. Keserűen gyilkoló tekintet nyaldosta pompás alakomat.

— Hiu teremtes! — sziszegte

fogai közül és méltóságos mozdulatokkal ellebegett.

Tényleg nagyon csinos lettem. Combjaim kemények voltak, csipőim kiszélesültek, kebleim kerekdedek voltak, mint az almák és vállaim hófehérek. Két mellbimbóm éhesen meredt a tükör felé. Oly jól éreztem magam így ruha nélkül. Háttal fordultam a tükörnek és feléje csavartam a nyakamat, hogy az ülepemet is láthassam. Nehezen ment.

Igy lépett be egyszer a nagybácsim. Elpirulva magamra akartam rántani az ingemet, de kezeim úgy belegabalyodtak, hogy nem voltam képes meztelen testemet eltakarni.

A nagybácsim rám vetette magát. Átfogta két tenyerével kis ülepemet, beleharapott a szájamba. Meleghusu testemen először rándult át a kéj. Nagyot sikoltottam. Az első áldozás mártíriaként buktam a dívánra.

Mindinkább kezdtem elvászulni. Így serdültem fel hajadonná.

III.

Atyám egy vidéki városba adott egy lánynevelő intézetbe.

Nagy nélkülözések közt éldögéltem. Nem adott semmi zsebpénzt az apám. Egyszerű, kopottas ruhában jártam a vidéki utcákon. Lenéztek a társnőim, amihez hozzájárult a szépségem iránti gyűlöletük.

De a férfiak más tekintettel néztek engem. Gyakran arcomba szöktették a vért a buja tekintetek. Velőmíg hatoltak a hátam mögött ejtett pikáns megjegyzések.

Különös gondolatok keringtek agyamban.

— Nekem ruha és pénz kell! Kerüljön bár a becsületeembe. Már úgy sem vagyok ártatlan, fehér, már nincs mire ügyelnem, nincs mit vesztítenem.

E gondolattal és vággyal aludtam el este s ébredtem föl reggelként.

Már rég láttam, hogy az intézeti igazgatónő fia leleskedik utánam. És én vágytam a férfi után.

IV.

Egy délután, amikor a többi lány a nagy kertben tartózkodott,

dolgom volt a vegtán-szobában. Az üres teremben ott volt a direktornő fia és örömmel vegyes meglepetéssel bámult rám. A fiatalember látása az üres szobában elnyomta szeméremérzetemet. Lázas agyamat egy démon szállta meg. Reszkető kezekkel markoltam fel a szoknyámat s a következő pillanatban már a bugyim is lehullt a lábaim elé.

A fiu rekedt kiáltással ugrott hozzám. Karjaiba kapott és mindenütt össze-vissza csókolt. Éreztem testének remegését. Összeszorítottam vonagló combjaimat. A nadrágja lecsuszott. Hozzám feszültek melegen, puhán, buján a combjai.

Amikor felöltözködtünk, a fiu gyöngéden végigsimította hajamat.

— Látom, hogy nélkülözöl. De ez most másként lesz! Gondoskodni fogok rólad, édes kis szeretőm!

És egy százast tett az asztalra.

Előre ment, hogy ne lásson meg valaki minket együtt...

Reszkető kezekkel markoltam föl a bankjegyet s a következő pillanatban már zsebre gyűrtem. A szobából kisuranni, a kapuhoz futni s azon a kertbe kijutni, nem tartott nekem egy percig sem.

V.

De az iskolaszolga mégis meglátta, hogy közel egy óráig voltunk együtt a tanteremben. És első dolga volt ezt az igazgatónőnek beszólni, aki engem azonnal magához rendelt.

Dobogó szívvel léptem át a direktió küszöbét. A kövérkés igazgatónő a haragtól vörösen fakadt rám:

— Talán mondanom se kell, hogy a történetek után az intézetben az ön számára nincs helyem. Már értesítettem szüleit. Azonnal csomagol és az esti hat órai vonattal hazamegy!

Nem is kíséreltem meg a védekezést. Hazamenni? Nem, semmi esetre, csak haza ne! Inkább... inkább...

Könnyek között dobáltam holmijaimat kis bőröndömbe. Aztán felkaptam a bőröndöt és bucsuzás nélkül távoztam az intézetből.

Mikor már az utcán voltam, úgy tetszett nekem, mintha valaki nevemen szólított volna. Egész lényem megrendült. Féltem a lefogástól. Az iskolaszolga volt. Kétféltelműen rámosolygott.

— Nem jönne kissé hozzám?
Egyedül vagyok. A feleségem csak este jön. Várja be nálam a vonat indulását...

Valami egy percre elnyomta a szívemet. A fejem szédült, a füleim zugtak. Hirtelen magamhoz tértem ismét s ekkor futni kezdtem, hátra se nézve a gunyolódó iskolaszolgára.

Csak kint a város szélén lassítottam meg lépteimet.

VI.

Nem jött utánam senki sem, de azért folyvást üzött valami: a saját lelkiismeretem.

Hazatérni nem mertem többé, nekivágtam minden cél és ut nélkül a nagyvilágnak.

Az uccákon bolyongtam.

A pénzhez nem mertem nyulni, valahányszor megkísértem, mindannyiszor úgy éreztem, mintha valaki megfogná a kezemet s visszatartana tőle.

És mellettem vidám, gondtalan lányok kacagtak és boldogok voltak. Mig én a züllés útján járok. Pedig tán én sem voltam rosszabb náluknál.

Alkonyatkor egy nagy erdőbe jutottam. Nem tudtam keresztül hatolni rajta, rám sötétedett. Csakhamar körülvettek az erdő rémei, hosszú árnyak suhantak el mellettem, majd undok szörnyeket véltem látni a sötétben. Félve és szédülten rogytam a mohás földre. Két kezemet imára kulcsoltam. Oh, mily buzgón, mily átszellemlőn, forrón imádkoztam.

VII.

A távolban egy fény villant meg előttem.

Isten megbocsátásának, szabaddulásomnak fénye.

Mentem utána vakon, mit sem törődve bokrok, árkok és patakokkal.

Bőrig átvázva, vérző arccal és teljesen széttépett ruházatban értem el egy alacsony kunyhót.

Kopogtatás nélkül léptem be abba. Az ajtó nyitva volt.

A csősz ridegen mordult rám:

— Mit keres itt?

Amikor azonban a tépett ruhám alatt meglátta meztelen testemet, megszéledült és nyájaskodó hangon szólt:

— Ha az enyém leszel, kicsikém, akkor itt maradhatsz éjszákára.

— Nem vagyok rossz lány!

— Akkor takarodj!

— Bocsánat! — rebegtem vacogva. — Vegyen tehát, ha akarja.

Reszkető kezekkel nyult a testem után. De amikor ráncos szatírcába tekintettem, megundorodtam és a következő pillanatban már messze kint jártam a sötét erdőben.

Ott találtam magamat egy zajló folyóparton. A vizen akácfavirágok uszkáltak. Fejem szédülni kezdett. Olyanná alakultak a virágok, mint mártíri fehér koszorúk. Furcsa gondolatokat ébresztettek bennem.

VIII.

Lassanként mindenki babája lettem, aki fizetett. Sokszor megszállt a megtérés, megjobbulás szelleme.

Apám elváltan élt feleségétől. Nem tudtak megférni.

Sokszor támadt az a gondolatom, hogy visszatérek apámhoz s bevallok töredelmesen mindent, de az álszégyen tartott vissza az emberek megvetésétől s a megalázó büntetéstől féltem. Apám biztosan megverne.

IX.

Kiléptem az uccára.

Későre járt már az idő. Buja tekintetek surolták termetemet.

Valami sötét sikátor akadt eléem. Siettem keresztülhatolni rajta. Két izmos tenyér markolt hátulról a mellembé. Magas férfiárnyék hajlott a szám fölé. Mosolyogtam. Mosolyom azonban csakhamar fájdalmas arcrángássá torzult. A férfi ugyanis belemari a számba. Szorította a balkeblemet erősen. Alig fért ki torkomon a szó:

— Eresszen el!

— Vetkezz le! Gyorsan!

— Uram, eressze el a keblemet.

— Vesd le a ruhádat. Most erre nem jár a madár se.

Szaladni akartam. Megbotlottam a kövezeten és elvágódtam. Rám feküdt egész súlyával. Vergődtünk a nedves földön.

Aztán egy pénztárcát nyomott a kezembe. Csak most nézhettem meg először. Szalónöltönyt hordott, szép fehér ingmelle vakított, selyem zsebkendő lógott kabátzsebéből, arany inggomb ragyogott nyakán, szemén monokli, fején cylinder, kezén szarvasbőrkeztű, lábán lakcipő. Illatos parfüm lebegett ruhája körül.

X.

Kinyitottam a tömör tárcát, tele volt százas bankjegyekkel. Szólni sem tudtam a nagy boldogságtól. Azt hittem, álmodom az egészet.

— Kicsoda ön, uram?

— Mellékes. Megfigyeltem önt az előbb az uccán és ön megdetszett nekem. De most sietve el. Jöjjön velem.

Egy elsőrendű kávéház játéktérme előtt állottunk, ahol csak nagyban szokás játszani. Gyakran hallottam emlegetni.

— Ön itt belép! — szólt az elegáns ur.

— Bemutatja magát mint Urbanowska grófnőt s azután leül a játékasztalhoz és bankot ad. Tud ön játszani?

— Mindent uram! — válaszoltam. Persze, hazudtam. De magam is kíváncsi voltam a fejleményekre. Sejtettem, hogy elegáns kísérem rosszban sántikál. A kezemben levő pénz azonban elkábitott és elhatároztam, hogy kezére játszok neki. Ha valami nagystilű kalandor, akkor kereshetek mellette és fényesen élhetek, mint büntőrs.

— Csak dologra szaporán! — intett.

— Ne féljen semmitől! — szóltam.

XI.

Bent javában folyt a játék. Halmazbankjegy feküdt az asztalon. A bankár lenézőleg tekintett körül.

— Ki tartja meg ezt a csekélységet?

— Én! — kiáltottam oda kipiált arccal s eléje vetettem tömött tárcámat. Mind felnéztek. Az uraknak tátva maradt a szájuk, úgy csodálták szépségemet.

A kártyát megemeltem, kiosztották s ime a bankot megnyertem.

— Osztom tovább! — kiáltottam nekimelegedve s ölem neki-feszült a játékasztalnak.

— Helyes! — hangzott mindenfelől, s százasok és ezresek kerültek az asztalra. Mindenkinek megjött a játékkedve.

A játék változó szerencsével foly, majd nyerek, majd vesztek. A férfiak csoportosultak körülöttem és szemtelenül méregették idomaimat.

Egyszer valaki felkiáltott:

— Nini! Ezek a százasok hamisak!

Megrohantak. Sápattan támo-

lyogtam az asztalnak. Az aranyak diszharmonikusan csörentek.

Az ajtó megnyílt. Két detektív lépett gyorsan a terembe. Lefoglalták az asztalon levő összes pénzkészletet. A jelenlevők neveit fölírták. Engem magukkal cipeltek.

A detektívek egyike az én galvárom volt, ki a hamis bankjegyekkel együtt pár ezer forint jó pénzt is elhozott magával. Dirrekte szerelmes lettem a zseniális fickóba.

Egy nyáréjszaka története

— Eredeti kézirat. —

Csak egyedül a vágy élt Henrikóban, de hiába élt. A bárónő, a szép, szerelmes asszony a fejét rázta. Sirt. Kért. Könyörgött. De mégis hiába.

Hogy is volt?

Egyedül ők ketten maradtak a kastélyban... Mindenki nélkül. Ő és a sógorasszonya: a szép, nagyvárosi bárónő... Kertülte a nőt. Egy este az erkélyen ült, ép szembe az asszony ablakaival. Az asszony ágyban feküdt és hánykolódott. Fülledt volt a nyárej, fényiveket szórt a hold. Az asszony ledobta a finom paplant. Vörös hálóing volt csak rajta. Nem látta a fiut és az ablakhoz ment. A hold fehér fényt szórt rá és... és ő extázisban lehántotta magáról az inget. Aztán meztelenül visszabújt az ágyba. Hanyat feküdt. A paplan odafeszült plasztikus hátsójára. Kéj volt ez az asszony. És ő... Eltikadt és bement. Nem tudta, mit tesz. És az asszony egy szeszélyes ötlettel segített neki. És ő ott feküdt a kemény, lázas, izzó asszonytesten...

De csak egy éjszaka volt. Egy szeszélyes éjszaka... Könnyelmű, szeszélyes odaadása egy asszonynak.

Azóta nem akar tudni róla. Kacag a sirásra, könyörgésre.

Egy reggel aztán kocsira ült a bárónő. Visszafelé indult, a Város felé. Páris. Káprázatos, csillogó, nagy Élet...

Formás hátsóteste bestüppedt a bársonyülésbe és fesztelenül csapta át egymáson két izmos combját. A könnyű nyári ruha alól selyemharisnya, büszke lábai tűntek elő... Nagy, telt, érzéki ajka vonaglott és kacagott, kacagott, kacagott.

És elment.

A por belepte a kocsit, az asszonyt,

XII.

Megtörtént a bemutatkozás.

— Arthur Lindström vagyok!
— szólt, majd a társára mutatott.

— James Bulver, a legjobb barátom.

— Neményi Ilonka vagyok! — válaszolám csillogó szemekkel.

Elmentünk egy előkelő orfeumba. Éjszaka Arthur felvitt a lakására. Kibujtam a ruhámból és hozzája feküdtem.

a csókos, szeszélyes, egyetlenegy nyári éjszakát.

Hát ez az? — visitott fel a fiu. Ez az?! Ez semmi, ledérség, fátyol. Az álmait, a vágyait törte össze ez az asszony. Akkor, azon az éjszakán azt gondolta: ez az élet! Drága, szerelmes asszony. És most nincs, elment és... sohasem lesz újra...

A kocsi eltűnt a liget fái mögött. A fiu futott. Kifutott a mezőkre. Arattak. Hullt a kalász, a dus élet sarj. Lázongó fővel ért a patak árnyas tisztására és végiglökte magát a gyepon...

Hát elment!

Dac szállta meg. Ép arra ment egy parasztlány. Meztelen volt a válla, melle és lába.

Lehuzta maga mellé.

Szélfeszítette a két fehér lábszárát. Meztelenséget akart. Az erős combokról felhajtotta az inget. Egészséges, friss volt a leánytest. Fejlődő, zsenge, puha melle előre duzzadt. Vakon csókolta.

Befurta a fejét a lány melleibe. A haja dus özönébe. Fördött, tékozott, tombolt.

Feledni akart.

Harapta a fehér szűztestet. Kinosan csókolta. Vércsöppek jelentek meg az ajkán. És lázrózsák nyíltak, halálos lázrózsák az arcán.

Csókolt... és azt hitte az a szép, bűnös asszony az. Az ő ajka, az ő mámoros ajka...

Ő az... Fülledt a meleg és beborítja testüket a paplan... Forr a csók...

Az asszony...

Az asszony...

LÁNYI LÁSZLÓ.

Jean vallomásai

— A lesbikus szerelem könyve —

Írta: **Buttyán Vilus**

Szerzőnek érdekfeszítő, most megjelent könyve, mely egyszerű szavakkal, őszintén tárja fel a sokat vitatott lesbosi szerelem anyagát, érdekes cselekményekkel, fordulatossá jelenetekkel. — Diszkótésben, művészi kiállításban ára 300 lei, 15 pengő, 90 c. korona, 150 dinár és a szükséges portó. — A könyvből 100 példány készült, könyvgyűjtők és műbarátok számára.

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé **Mann** cukrászánál kaphatók. Timișoara, Il., András ut 12.

Stary Sándor

Úri és női cipész Gyárvaros, Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fagonban a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon
TIMIȘOARA,

Gyárvaros, Három Király ucca 4. sz. Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek készítését, szőlid árak mellett. Tegyen egy próbarendelést! 40

„COVAY”

Timișoara, Il.,
Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfigeherneműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal.

38.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

A divatférfiak

sokat adnak a divatos ruhákra

SZITKAY

Timișoara, Belváros,
Jenőherceg-ucca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben készüljenek. — Eredeti angol szövetek nagy választékban, olcsó, raktári árakon. 27

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKÖLCSREGÉNY. XXXXXXXXXX

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR

(Eredeti kézirat. — Minden utánnyomás tilos.)

(6)

— És senkijük sincs?
— Azt nem tudom.
— De hisz ott volt! Nem halotta?

— Én nem mentem be a szobába — és vizenyős szemeiben irtózat tükröződött, — én nem tudom a halottakat megnézni!

— De hát akkor hol olvasta a leveleket? — kérde János megütőköze.

Wokurka még kesernyésebbre vonta száját, úgy, hogy az ajkak eltűntek és csak bőr simult a bőrhez és hebegni akart valamit, amikor kint, az ajtó előtt izgatott, erőlyes férfihang csendült fel:

— Eresszen, a törvény nevében! Erre a takarítónő sápitózó, éles csengésű hangja felelt valamit tiltakozva.

János összerázkódott. Wokurkára nézett, ki kétoldalt leeresztett karokkal, előrenyújtott fejjel, hajlott háttal rémülten nézett az ajtóra. Jánost az egész elhülyült ember benyomását keltő, bambán, révelegén maga elé bámuló Wokurka egy örült gyanura ébresztette. Feltépte az ajtót és kiszólt: — Tessék!

— Jó napot! — szólt a belépő jovialis kinézésű, hatalmas, kövér rendőrtisztviselő, kif egy civilbe öltözött detektív kísért.

— Jó napot, parancsol valamit? — kérdezte János kissé remegő hangon.

— Ezt az embert keresem — és Wokurkához lépve, kezét vállára téve, erőlyesen reá szólt:

— Letartóztatom a törvény nevében!

— Ne mondja, szeretném tudni, miért? — kérdezte szemtelen hangon a magát összeszedő Wokurka.

— Azt ugyan maga is tudja, de ha mégis hallani akarja, majd a vizsgálóbíró ur megmondja fenégednek.

— Hallatlan impertinencia! Szenzációs így bánni egy adófize-

tő polgárral. Ezért felelni fog, uram!

— Jó, jó öregem!

— Menjünk kérem, a rendőrségen majd elengednek, büntetlen előéletű, rendes polgár vagyok, nem bizonyíthatnak reám semmit.

— Menjünk barátom, nekem ez vurst, — szólt a rendőrtisztviselő, — de azt hiszem, magának nem lenne mindegy, miután vagy háromszáz ember vár kint magára és én nem tudom, hogy védem meg.

János már régebben szokatlan lármát hallott fel az uccáról. Bódult fejjel lépett az ablakhoz és kinyitotta.

Pár száz ember állott lent az uccán s mind az, amit kiabáltak, nem ígért semmi jót a szabónak, aki újra elvesztette látszólagos nyugalma és remegő térdekkel állott, hosszú karjait lelógasztva.

— Uram megbocsájt a kellemetlenségért, amit önnek okozni kénytelen vagyok, de talán már hallott róla, hogy két szerencsétlen nő...

— Igen uram, — felelte János, — ez az egyén — és Wokurkára mutatott — elmesélte az egész esetet, a névtelen leveleket, mindent.

— Hogyan uram, ő maga mesélte?

— Én semmit sem meséltem — sziszegte Wokurka, — ki hallotta, van tanuja.

— Uram ez az ember nekem mindent elmondott, sőt ellentmondásokba is keveredett. — És János elmondta a Wokurkától hallottakat.

— Ez maga is elég bizonyíték volna, hogy ezt a bestiát a megérdemelt helyre juttassa, kérni fogom a nevét! Ez a vallomás igen fontos, mert hisz ez az ember ott sem volt a szerencsétlenség színlelő.

— Kikérek magamnak minden

apostrofálást. Ezért a meghurcolásért felelni fog, maga polyp!

Wokurka láthatólag megint összeszedte magát.

A rendőrtiszt gyilkos pillantással méregette Wokurkát.

— Tulajdonképpen nem is tudom miért nem viszem el, miért kimélem. Ha jól összetörnék a csontjait a lentiek, csak a neki dukáló részt kapná meg. Tudja uram, ez az ember réme volt az egész centrumnak. Három éve dulja fel rendes, tisztességes családok életét a névtelen leveleivel. Már három halálesetet idézett elő a main kívül. Én már rég a nyomában voltam, tegnap jöttem végleg reá, hogy ő a tettes, de hát tudhattam én, hogy megint két szerencsétlen nőt kergetett a halálba?

— Szent Nepomukra mondom, minő mese, — vágott közbe Wokurka.

— Bár csak az volna, akkor a két nő még élne.

— És honnan meri azt venni, hogy én irtam a leveleket? Époly joggal mondhatnám, hogy ön irta, — szólt Wokurka és mereven nézett a rendőrtisztre.

— Na, megsugom magának, de csakis magának, hogy házkutatást tartottam magánál és megtaláltam egy megkezdett levelét, csupa nyomtatott nagybetűvel volt írva.

János füttyentett egyet.

— Nem igaz, azt oda is csempészhettem valami kalandor, én nem voltam ott a házkutatásnál, mit tudom én, mit csináltak, mit csempészték oda — sziszegte köpködve Wokurka — nem lehet csak úgy egy tisztességes embert a sárba tiporni.

— Jó, jó fiam, hisz jogában áll védekezni.

Egy rendőr lépett be és jelentette, hogy megjött az autó.

Wokurkát, ki csak szavakkal védekezett, közrefogták és levitték. A János nevét is felírták, amikor távoztak.

János undorodva rugott bele az ott maradt öltönydarabokba és két kezét lüktető halántékára szoritva járt fel és alá a szobában.

Még ez is. Még ez is! Ma minden összejött. Mint egy lázálom kergetik egymást a kellemetlenül nyomasztó, nem természetes élmények. Mióta csak Berlinben van, egy abnormális eseményláncolat központjában él. Oh nem! Idáig és nem tovább, szakít minden újabb

üggyel, csak Lolát tartja meg.

12.

Ma este Rudinak megmond min-dent, reméli, megfogja érteni. De ha nem, az se baj! Inkább vele is szakít. Kedves ember, de hogy ő önmagát, a nyugalma, az egyéni megbecsülését áldozza érte, azt már mégsem, inkább a barátságukat áldozza fel. A lakásból meg kiköltözik. Ki. Elég neki egy szoba. Mint egy selyemfiut tartják! Pfuj, szégyen és gyalázat, rosszabb egy selyemfiunál is.

Nem birt megnyugodni, öt óra-kor már kiment az állomásra és kiutazott Pottsdamba.

A régi császárváros egyáltalában nem tett reá semmi különös hatást. Alig nézett ki a taxiból. Langyos levegő ömlött át a szűk, szürke uccákon. Az öreg, tekintélyes házak és paloták egymáshoz szorultak, mint fázós veteránok.

A Rudi lakása egy hatalmas kert közepén álló barokkstílusú palotában volt.

Egy öreg, libériás inas fogadta Jánost.

— Tessék felmenni, a főhadnagy urnak dolga lett a kaszárnyában, de azonnal jön. Tessék csak erre!

És mutatta az utat az emeleten levő uriszobához.

János meg sem látta a pompás előcsarnokot, a valódi perzsaszőnyeget, mert még mindig az események behatása alatt állott.

Az uriszobában az inas likört, szivart készített egy asztalkára és csendesen távozott.

János szomjas volt. Gyors egy-másutánban hajtott fel három pohár likört és utána ismét mély, kellemetlen gondolatokba merült.

Kellemetlenül recsegő hang hal-latszott a hallból.

— Micsoda, a Fodor ur itt van? Miért nem szólt rögtön.

János idegesen állott fel. Épp ez az ember hiányzott neki.

Már jött is.

— Isten hozta Fodor ur. Rudi fog örülni.

— Kérem, ő tudja, hogy jövök, értesítettem.

Leültek.

— Köszönöm, már ittam, — vá-laszolt János a tiszt kínáló moz-dulatára.

— Hogy tetszik önnek a Rudi kastélya?

— Szép nagyon.

— Hjah neki könnyű, az én kastélyom kissé messze van Pottsdamhoz, de Rudi jó fiu és a bal-szárnyat teljesen átengedte nekem. Ő a jobbszárnyat lakja, a termék üresek s így, miután nekem is külön bejáratom van és így di-rekt vizitálni járhatunk egymás-hoz.

— Soká jön Rudi, szeretnék korán visszamenni.

— Rudi nem marad soká, de hogy korán, legalább vacsora előtt visszaengedjék, nem igen hi-szem.

— De én szeretnék még...

— Fodor ur, mi van önnel, oly sápadt, rosszul néz ki, kedélyte-len...

— Sok bosszúságom volt ma.

— S ezért jött Rudihoz?

— Ezért! — s ránézett a tiszt-re. Az korbácsával csizmáját ver-deste.

— Csak nincs valami... eh... kellemetlen ügy? Gondolhatja mi-re célok?

— Nincs még, legalább is én azt hiszem, de keletkezöben van.

— Megengedi majd, hogy én is jelen legyek a közlései alkal-mával?

— Ha Rudi nem bánja...

— Én még nem találkoztam ve-le, ma jött meg Werderből. Délig Berlinben volt, most meg nincs idehaza.

— De igen is itt van — csen-gett közékük a Rudi kellemes hangja. — Szervusz János, szer-vusz Vetter. De miért vagytok itt az uriban, jertek ki a veran-dára.

Kimentek a barokkstílusú, kiugró verandára, mit a körüllevő hársak kellemes hűvösséggel védtek meg a nyári nap melegétől.

— Fodor ur korán akar haza menni, — szólt Vetter.

— Korán, János? Miért?

— Nem érzem jól magam!

Beteg voltál? Sápadt vagy, az biztos, de én reggel voltam a la-kasodon és nem találalak oda-haza, ez talán némi magyarázat-tal szolgál.

— Nem vagyok beteg, csak sok bosszúságom volt!

— Majd elmondod őket nekem. Vetter, a tánti téged is meghívott holnap délután teára, Jánost is.

— Jánost is?

— Igen, én elmondtam egyet-mást Jánosról és a tánti okvetle-nül meg akarja ismerni.

— Látja erre én is célzottam magának — szólt a Vetter János-hoz.

— Hogyan, ti összejöttek? — kérdezte csodálkozva Rudi.

— Igen! — és a Vetter nevet-ve mesélte el az esetet.

— De hogyan jött szoba a tánti?

— Tudod Rudi, én vagy hallga-tok, vagy...

— Kitalálsz.

— Ugy van, Fodor ur ismeri az összes erőnyeinket.

— Te Vetter, te Vetter!

— Oh kérlek, csak kölcsönös dolog.

— Hát ha így van, János kér-lek, mond el, mi nyomja a szí-vedet?

János sorjában elmondta az egész nap történetét, a Perl ur kedves védelmét, a Wokurka ese-tét, Försterről is elmondta pofozá-si jeleneteit.

Mély csend követte a szavait. Végre Rudi szólalt meg.

— A Wokurkaeset különálló, de mit tegyünk Förster urral és avval az érdemes Perl-lel?

— Nem tehetünk semmit, egy-szerűen nem vesszük a dolgot észre.

— Perl urral megteheted, avval a másikkal nem.

— Nem tudom, még gondolko-zom róla.

— Semmit gyerekek, — szólt a Vetter — a Förstert majd én ke-zelem, ha kell, de az a másik, akinek a nevéhez mindig hozzá teszték az ur jelzőt, az a rossz-szabbik eset, fedett ellenség. Ott kell vigyázni.

— De te, János, mégis valamit gondoltál? Nem? Igen meglepett az, hogy egy darab papiroson je-lentetted be, hogy kijösz.

— Engem meg meglepett, hogy a tántid nevében meghivsz teára, azt hittem, hogy üdvös füllentés kibuvó.

— Erről még beszélünk. Itt ma-radsz vacsorára.

— Nem maradok Rudi, megyek be!

— Ugyan, hát csak ezért jöttél ki?

Jánosnak eszébe jutott, hogy tényleg még nem végzett semmit és meggondolva a dolgot, kijelen-tette hogy marad.

— Helyes János, most jöjj, meg-mutatom a kastélyt. A válogatott borokkal befejezett vacsora után János jobb hangulatba jött. Tíz

órákor a Vetter távozott, dolga van, mondta.

János megnézte a zsebmenet-rendjét.

— Éjfél előtt husz perccel megy az utolsó vonat. Rudi, addig sokat beszélhetünk még.

Rudi nem szólt semmit, csak karonfogta és kimentek a verandára. János beszélni kezdett: Hogy ő nem előítéletes, azt Rudi tudja legjobban. De mégis változtatni kell a viszonyukon. Csodálatos, hogy feltűnik az embereknek minden nem megszokott dolog, még ha a legnagyobb diszkréció mellett történik is. Huszonnégy óra alatt három személy beszélt vele a viszonyukról. A dolgot olyan mederbe muszáj terelni, hogy minden gyanúsítás ki legyen zárva.

János semmi szín alatt nem mond le a Rudi barátságáról, de kéri, hogy maradjanak meg az őszinte barátság keretein belül. Részéről ugyanis ki van zárva ezen túl minden kilengés. Egyszer megtette, mert a dolog meglepte és olyan volt a helyzet, hogy más körülmények között nem ment volna bele a dologba. Ez az ő hajlamaival ellenkezik. Teljesen megérti, átérzi Rudi állapotát, de reméli, erős akarattal le fogja tudni győzni ő is magát és rátér a normális életmódra, Rudi ne haragudjon, de ezt mind a helyzet tisztázására el kellett mondania.

Mikor János befejezte, csend következett. Rudi nem felelt semmit. Ez Jánost kényelmetlenül érintette. Jó tíz perc múlva kérdezte János:

— Haragszol Rudi?

— Én? Nem! — jött a válasz kissé szintelen hangon.

— Nincs semmi mondani való?

— Nincsen!

— Hogyan?

— Ezt én mind előre éreztem.

De ez nem tesz semmit. Most figyelj ide. A Vetter beavatott a családi helyzetbe. Most én elmondtam a tántimnak annak a bizonyos éjnek a történetét. A tánti rémesen megörült és azt hiszi, hogy én visszatéríthető vagyok arra az utra, amelyre hát te is visszaakarsz vinni. Ezért hívott meg a tánti, erről akar veled beszélni és aztán engem meg egy angol psychopatológushoz küldeni. Én volnék a legboldogabb, ha menné a dolog, hisz csak én

nyernék vele, de érzem, hogy ez nem fog menni. A természetet nem lehet megváltoztatni.

— De talán módosítani.

— Nem tudom, lehetséges! Nem akarok magamnak reményeket csinálni, hogy aztán a csalódás még fájdalmasabb legyen. A tánti kedvéért belemegyek a dologba, megpróbálom, kedvenc eszméje a család fellendítése. A Vetter, ha kitombolta magát, majd megnősül, a családfa nem vesz kárba. En megmaradhatok kísérleti nyulnak.

— Rudikám, bizzál a dologban, az fél siker. Most már örvendek, hogy kijöttem. A sok bosszúság után egy kis öröm.

Még soká beszélgettek. János az egész dologban bízott és maga is elcsodálkozott, mennyi érvvel tudta reményeit alátámasztani. Rudi csendes rezignációval hallgatta Jánost és feleleteiben nem volt semmi bizodalom az ügye iránt.

Tizenegy órákor János felállt és távozni készült. Rudi halk, elnyomott sóhajjal vette tudomásul.

Csengetett, a belépő inasnak megparancsolta, hogy a kettős álljon elő.

A perronon még várni kellett.

— Rudi, most már többször kijövök hozzád ha nem leszek alkalmatlan. És még egy dolog van. A lakásodból kiköltözöm. Majd én keresek egy egyszerűbb negyedben egy szép kis szobát.

— De János!

— Muszáj fiam. Nézd én a banktól olyan fizetést kapok, ezt is a te személyednek köszönhetem, hogy abból több mint tiszteségsen megélhetek. Mindaz, amit teszek, csak hozzájárul, hogy a barátságunkat megszilárdítsa és helyes alapra fektesse.

— Jól van, tedd meg ezt is!

— Elkecserezés csengett ki a Rudi hangjából.

— Rudi, ne légy gyermek! Majd meglátod, milyen jól fogod magad érezni.

— Lehetséges, de én nem bízok benne.

A vonat befutott.

— Szervusz Rudi.

Rudi János mindkét kezét megfogta és kissé hosszasan tartotta forró kezeiben.

— Szervusz János, tehát ne feledd, hogy holnap délután az autó vár.

— Nem! Jó éjt. Szervusz Rudi,

— Jó éjt János.

A vonat elindult. Rudi égő szemekkel, megviselt arccal nézett a vonat után s azután egy mélyet sóhajtott.

Kiment, felült a kocsira és a két feketét örült iramba kergette hazáig.

13.

János felment Lolához. Erősen átölelte és a lány átkulcsolta nyakán kerek karjait. Lezárt szemekkel kereste az ajkát és megcsókolta.

— Lola, — suttogta — szabad a térdedet megcsókolni?

— Mindent, mindent szabad.

János lefektette Lolát a hencsere és lassan felvonta a szoknyáját. Lola arca égett és boldog mosollyal engedte. Centiméterről centiméterre fedte fel a lábak pompáját. Van-e valami izgatóbb, mint egy szép nő láb elegáns cipőben és finom harisnyában?

Gyöngéden becézgette a kis chewreaux-cipőt, minden egyes gombján végigsimult és remegő kezét ráfektette a feszülő selyemharisnyára. Mindkét kezét szorította rája, egyszer a jobb, majd meg a bal vádlira, felsimult a térdig és megint vissza és számtalan csókokkal borította el őket.

— Akarsz nekem egy szívésséget tenni? Állj csak egyszer fel! Ha állsz, akkor még jobban mutatkoznak a gyönyörű izmok, Lola kérlek, tedd meg!

Vérhullámok korbácsolták a nő szép arcát, de engedett János különös kívánságának és felállt a hencser elé és térde fölé tartotta szoknyáját.

— Egy kicsit magasabbra, egy egész kicsit! — könyörgötte János.

Engedelmesen feljebb huzta a függönyt és amidőn János újból könyörgött, még magasabbra. A férfi a kerek térdeket látta most és a csodálatosan ivelt combkezedet, mely a bugyi irigy csipkeszéleibe veszett el.

— Istennő! — ordította János és térdre borult a nő előtt és megcsókolta a vádlit, a térdet, a combot, mint egy ájtatos Mekkahjáró, aki öröngő vallástébolyban csókolja a kába szentélyét és átcsókolta magát a vékony batisztbugyin, melyeken át a forró, kemény combhúst érezte, míg ajkai a lány oléig jutottak.

(Folytatjuk.)

Gizella szerelme

— Eredeti kézirat —

Gizella törékeny, fehér és kék szemű volt. Kis, gömbölyű mellei keményen duzzadtak a lenge blúz alatt.

Henrik...

Csodás, misztikus név volt ez. Egy fiu neve. Rajta csüngött gyerekalázattal és fürtös fejét szerette volna oda tenni a fiu széles, barna mellére. Megcsókolni a száját. Álmódva, lágyan, átfogni, csókolni.

Henrik.

*

Hat órákor randevujuk volt. Ezen fogják megbeszélni a jövőt.

Gizella már fél hátkor ott volt. Lassan ment a pagoda felé, melyet repkény-bokor futott át, s az esti fényben messze tündökölt. Ment és szívében a nagy, szép, harmónikus Élet fogalmai alakultak ki. Henrik, ott van, alig várja már, biztos.

Nagyon szép nyári délután volt. Dus sugarakban omlott a nap s a pázró, terhelt, buja pázrsitok tarka, vibráló színben olvadtak össze. Gizella úgy gondolta, mindenik virág egy-egy dics-dalt zengő Élet-harang.

*

Óvatos, lágy asszonyléptekkel ment a pagoda felé. Meg akarta lepni a fiut. Ajkát benyujtani egy kis résen — nézni a fiu boldog szemét.

Lépteit elnyelte a pázrsit.

Odaérve, halk mozdulatokkal egy kis ágat fogott meg. Szétvonta zajtalan huzással a repkény egyik indáját s szőke, fehér fejét betolta.

Nézett és hirtelen, nagyon hirtelen elsápadt. A padon egy asszony feküdt s előtte Henrik.

A fiu lázas arcát felemelte, fejét a nő ölébe tette s forró ajkakkal csókolta az felett kibukó meztelenséget, a rózsás, izzó asszonyhust. A nő szeme kéjesen, vad bujasággal villogott.

A fiu szerelmes, bizsergő szava-

kat sugdosott a fülébe s keze kigombolta a rövid nadrágot s lecsuszította. Ujjai simogatták a szerelmes, forró asszony testét, a kicillanó, rózsás, meztelen hust.

A nő kéjesen adta meg magát s mellei, kis formás mellei, keményen kiszöktek a batiszt inge alól. Egész, szép teste, egy vérforraló, izgató, vonalban feküdt.

Henrik ráborult a két szép lábra, s az asszony formás, kerek combjai szilaj, vad kéjjel kulcsolták át. A meztelen bokája idegesen vibrált.

*

Szédülten, meredten indult Gizella visszafele. Egy perc, egy rossz, csalfa perc lerombolta terveit.

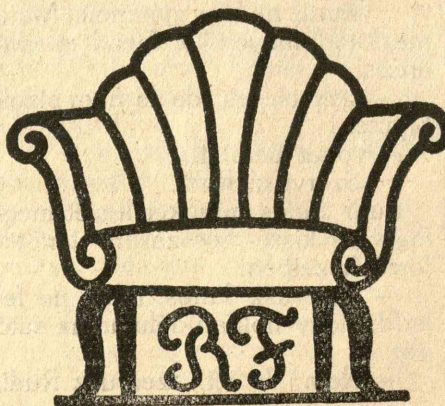
Semmire sem birt gondolni. Szemei előtt vörös vonalban táncolt a sovár, kéjes asszony, a két pihegő halom kemény dudorodása. S a két szerelmes, vibráló, összeolvadt mámoros test.

Alkonyodott.

A pázrsitra finom, harmatos virágillat nehezedett. A napsugarak lassan elvesztek.

S a messzihől a lány alakja, a pázrsit, a sok virág, a lágy napsugarak, úgy néztek ki, mint egy percig élő, elmosódó színfolt.

Lányi László

Szerkesztői üzenetek

Szeges, Novlsad. Megkaptuk, de nem hozhatjuk, mivel túl erős és a megírása hosszadalmas. Ne az erotikát mélyítse ki benne ennyire, hanem az írói készséget. Az erotikából csak finoman szabad használni. Nem kell az erotikát kizelfoghatóan megírni, csupán sejtetni. A cselekmények megírása pedig könnyed, szabatos legyen, nem pedig 5—6 soros mondatokban forrjon egybe az egész. Önben mindenesetre készség volna az íráshoz, csak nem tudja magát szabatosan kifejezni. Próbáljon mást beküldeni, de csak egyik oldalára írva a papírnak.

Hölgyek egymás közt.

- Mond drágám mitől van oly szép arcöd?
- A Madonna krémöt?
- Hol vetted?
- Az új belvárosi Madonna gyógyszertárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

Eberling & Comp

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits ucca 4. szám

Lakatos és vízvezeték szerelők

Vállalunk minden e szakmába vágó munkákat. Szolid árak. 39

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi út 6. sz.

Paplanok, Szolongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 28-1

**Elsőrendű kárpitos és
díszítő műterem, valamint
tapetázást is elvállal**

**REICHARDT
FERENC**

TIMIȘOARA, IV.

Bul. Carol I. (Hunyadi út) No. 3b

ap-
tul
nas.
nne
get.
bad
réz-
etni.
ony-
edig
rjon
etre
nem
zni.
csak

zt.
oly

n a
ühle

ts
kölök
vágó
39

és
mint
lal
OT

19
o. 3b

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Caranul
munka
munka
munka
munka

Granatir Traján

Kelmefestő és vegytisztító intézete
Timișoara III. Király u. 101 sz
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb ízléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekár hangversenyez.

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butortüzletében, II. Mérés-utca 4 szám

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéz **PINKERTON BOY**

Timișoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT! Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.

Ondolálás, manicure fej-
mosás a legkényesebb
igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul. Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus es pontos kiszolgálás!

Plesko Pavel

lakatos és vízvezeték-szerelő

Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.

Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

V. évf. 15 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union“ Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

GYÖRY ENDRE

az erdélyi magyar szépirodalom egyik igen tehet-
séges tagjának pompás regényét adja ki lapunk
kiadóhivatala könyvalakban. A regény kitűnő tollu
munkatársunknak, aki már a **Szent asszo-
nyok** c. hosszabb regényével is jelentős sikert
aratott, legjobb, legkiforrottabb írása és a leg-
nagyobb érdeklődésre tarthat számot.

Győry Endre regénye

a diákéletéről szól, arról a diákéletéről, amely min-
denki előtt kedves, amelyre mindenki szívesen
visszaemlékezik. Regényének főszereplői a gim-
názium VIII. osztálya, a matura előtt álló „nagy”
diákok, a tanárok, az osztályfőnök, az igazgató és
az elmaradhatatlan fiatal diákszerelem, a csitri, de
már „nagy” lányok számító 14-15 éves diáklányok.

Győry Endre regénye

oly mesterien ügyes írás, hogy alakjai szinte élnek,
mozognak a könyv lapjain. Egy mindvégig szelle-
mes, frappáns, fordulatos írás telve a cselekmények
ezer és ezer fordulatával. Regényének a csime:

A kapu előtt

Az élet kapuja előtt, amikor a 18 esztendő diák-
ember és a 14 éves diáklány kilép az élet kapuján.
Az első, hogy tovább tanuljon, a második, hogy
— — — — — férjhez menjen. — — — — —

A kapu előtt című Győry regény magán viseli a
regényírás minden jellegzetességét. Lebilincselő, érdekes
olvasmányt nyújt, szórakoztat és kivétel nélkül mindenkit
érdekel. Annyi kedvesség, őszinteség, derű, humor hu-
zódik meg a sorok között, hogy az olvasó nem lesz
képes letenni addig a kezéből, amíg végig nem olvasta.

Győry Endre regénye mindemellett pikáns,
sőt szigorúan ragaszkodott az erotikus irányhoz, tehát ahoz
az irányhoz, amelyet lapunk képvisel s amelyen regényt az
olvasó Győry Endrétől már vár. Mindemellett az erotikát és
a pikantériát szerző úgy dolgozta fel ebben a regényében,
hogy azt bárki kezébe veheti, tehát a könyv a legszélesebb
rétegben is közkézen foroghat.

Győry Endre regénye tehát árusításra kerül
mindazon helyeken, ahol csak lapunkat olvassák és árulják
és ami az olvasó szempontjából igen fontos, oly olcsó, reklám
árban bocsátjuk forgalomba, hogy azt mindenki elolvashatja.

Győry Endre regénye: A kapu előtt
olcsó árára való tekintettel mindemellett a lehető leg-
csinosabb kiállításban kerül a piacra, hogy kitűnő tollu
munkatársunk népszerűségét ezáltal is kifejezésre juttassuk.